

SEČOVELJSKI ROV

Napisala: Julija Kuzmin Delgiusto
(s priredbo učiteljice)

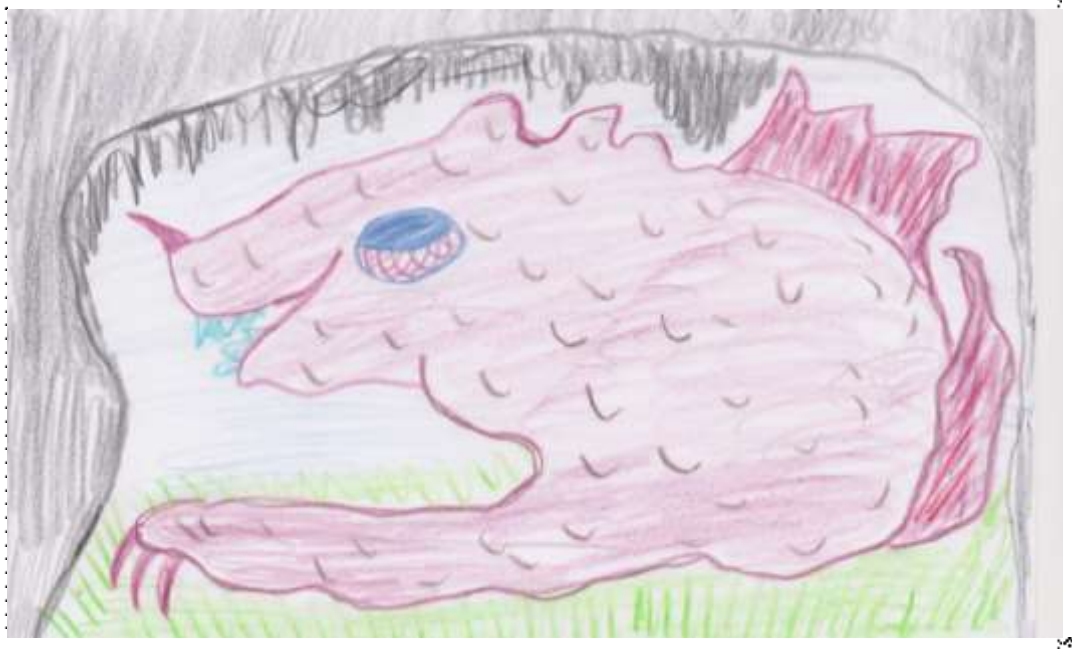
Ilustrirale:
učenke 9. razreda

Pred tristo leti se je v Sečovljah razprostirala prekrasna dolina, ki je imela veliko bazenov, kanalov, nasipov, kamnitih hiš in bleščečih vetrnic. Tam so na svojih »štabilih« živele solinarske družine, ki so v vročih dneh grabile sol. Pomagali so tudi otroci, vsak po svojih močeh.

Nekega dne je nono Domenico ob vsakdanjem delu razbil ročaj botasa in gavera. Zato je naročil svoji vnukinji Fiorelli, da odnese orodje bližnjemu mizarju, ki je imel svoj štabile (fond) na drugi strani kanala Grande.

Fiorello je bilo strah, saj je vedela, da je prav tam rov, ki ga straži ogromna pošast. Vendar v tistih časih otroci niso smeli oporekati starejšim, zato se je opogumila in odšla na pot. Ko je prispela do rova, je slišala bučen hrup in zagledala je spečo pošast. Spomnila se je, da vsi so si želeli iti v rov, saj so notri rasle zlate sveče ter voda z zdravilno močjo.

Fiorella je zajela sapo in stopila v votlino. Sveče, ki so visele s stropa ter molele iz ozkih rogov so se svetlikale in ji kazale pot. Z gaverom jih je nekaj pobrala ter jih skrila v žepe traverše (predpasnika). Botaso je postavila na tla in počakala, da se je napolnil z zdravilno vodo, ki je curljala iz sten.

Nato se je odpravila nazaj, a vsi rovi so si bili zelo podobni. Tako je tavalala in postajala vedno bolj zaskrbljena.

Naenkrat je zaslišala prodoren glas. Bil je sam škrat Pirkmandeljc, kralj vseh pošasti, ki je imel sedem oči in dvanajst jezikov. Prosila ga je, da ji pokaže pot nazaj, saj želi s plenom pomagati ljudem, ki trdo delajo. Kralj ji je obljubil pomoč, vendar ji je postavil pogoj. Če so solinarji res tako neutrudni delavci, naj odslej v jami kopljejo tudi zlate sveče, ki bodo grele domačine.

Fiorella je varno prišla iz jame, saj je kralj pošasti odstranil svojega stražarja. V zahvalo mu je podarila kruh in sol, kar smo Sečovljani kot zahvalo ohranili.

Sveče so na svetlobi postale črne kot najbolj črna noč. Solinarji so vodo popili in postali neuničljivi. Veliko jih je odšlo v rov, kjer so kopali te sveče, ki so se izkazale kot najbolj cenjen črni premog, ki je plapolal v ognjiščih in grel pridne družine rudarjev ter solinarjev.

Še danes se po Sečovljah šušlja, da imamo domačini korenine globoke kot oljka, segajo prav do rudniških rogov. In srce neskončno dobro kot soline, ki se razprostirajo v globine morja ali višine neba.

Zato, ker od vedno nosimo v sebi BELO – ČRNO, vidimo vse barve in odtenke tega sveta. Naravno bogastvo pa čuvamo kot mati, ki za otroka svoje življenje da.